

Zarzut szósty. Naruszenie prawa dotyczące znaczenia zasady proporcjonalności przy stosowaniu dyrektywy 2013/36/UE w odniesieniu do rzekomego automatyzmu wynikającego z krajowych przepisów transponujących – Zakaz automatyzmu – Brak uzasadnienia lub niewystarczające uzasadnienie.

Zarzut siódmy. Naruszenie prawa w zakresie wykładni i stosowania art. 22 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 ⁽²⁾ oraz art. 32 ust. 1 i 5 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 ⁽³⁾ – Naruszenie właściwego obowiązującego prawa krajowego – Naruszenie art. 41 i 47 karty – Oczywiście nielogiczny i sprzeczny charakter uzasadnienia.

Zarzut ósmy. Niezgodność z prawem krótkiego terminu na przedstawienie uwag (trzy dni) przewidzianego w art. 31 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 – Naruszenie art. 41 karty oraz odpowiednich ogólnych zasad prawa wywodzących się z tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich – Sprzeczny i oczywiście nielogiczny charakter uzasadnienia – Niezgodność z kryteriami dotyczącymi rozsądnego charakteru i proporcjonalności terminu oraz brak wykonania przez Sąd jego kompetencji w tym zakresie.

Zarzut dziewiąty. Naruszenie prawa przy stosowaniu art. 84 regulaminu postępowania przed Sądem w odniesieniu do nowych zarzutów przedstawionych w następstwie wyroku Trybunału z dnia 19 grudnia 2018 r. – Oczywiście błąd w ocenie w odniesieniu do istnienia „nowej okoliczności prawnej”, brak uzasadnienia i oczywiście nielogiczny charakter uzasadnienia – Naruszenie zasady skutecznej ochrony sądowej i art. 47 karty – Brak uzasadnienia w odniesieniu do braku rozpatrzenia z urzędu nowych zarzutów.

Zarzut dziesiąty. Oczywiście błąd w ocenie w odniesieniu do dopuszczalności zarzutu dotyczącego decyzji w sprawie pozytywnego wyniku okresu próbnego w ramach usług społecznych – Oczywiście nielogiczny charakter uzasadnienia – Naruszenie prawa krajowego – Naruszenie art. 84 regulaminu postępowania przed Sądem – Naruszenie zasady skutecznej ochrony sądowej i art. 47 karty – Brak uzasadnienia w odniesieniu do braku rozpatrzenia zarzutu z urzędu.

Zarzut jedenasty. Naruszenie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem w zakresie niedopuszczalności nowych dowodów – Brak uzasadnienia lub niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do względów uzasadniających opóźnienie – Oczywiście błąd w ocenie znaczenia dla rozstrzygnięcia dokumentów związanych ze skargą wniesioną przed Europejski Trybunał Praw Człowieka, wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2018 r. oraz wyroku połączonych izb Corte di cassazione (sąd kasacyjny, Włochy) nr 10355/2021 – Brak zbadania dokumentu rozstrzygającego dla celów dopuszczalności nowych zarzutów – Naruszenie prawa do obrony, a w szczególności art. 47 karty.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

⁽³⁾ Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 maja 2022 r. w sprawie T-593/20, Tirrenia di navigazione SpA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 lipca 2022 r. przez Tirrenia di navigazione SpA

(Sprawa C-514/22 P)

(2022/C 359/62)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tirrenia di navigazione SpA (przedstawiciele: adwokaci B. Nascimbene, F. Rossi Dal Pozzo, A. Moriconi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 18 maja 2022 r. w sprawie T-593/20.
2. Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2020/1412 z dnia 2 marca 2020 r. w zakresie dotyczącym art. 2, 3 i 4 oraz posiłkowo art. 6 i 7 nakazujących bezzwłoczne i rzeczywiste odzyskanie zarzucanej pomocy.
3. Posiłkowo w stosunku do pkt 2: przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innej izbie Sądu.
4. Obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie zaskarża wyrok Sądu w sprawie T-593/20, Tirrenia di navigazione SpA/Komisja, który oddalił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji (UE) 2020/1412 z dnia 2 marca 2020 r. w odniesieniu do art. 2, 3 i 4, a posiłkowo art. 6 i 7, w której Komisja stwierdziła, że pewne środki dotyczące wnoszącego odwołanie należy uznać za pomoc państwa przyznaną bezprawnie i niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także wytycznych z 2004 r. dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo i że wydany przezeń wyrok nie został uzasadniony w zakresie, w jakim stwierdza, iż wnoszący odwołanie nie zapewnił spełnienia przesłanek określonych w pkt 25 lit. c) wytycznych z 2004 r.

Wnoszący odwołanie utrzymuje natomiast, że rząd włoski a) należycie poinformował Komisję o planie prywatyzacji działu przedsiębiorstwa; b) potwierdził zamiar zwrotu pomocy na ratowanie przed upływem sześciomiesięcznego terminu przy wykorzystaniu dochodu z prywatyzacji; c) opublikował plan likwidacji na swojej stronie internetowej. Tym samym umożliwił on Komisji uzyskanie pełnej wiedzy na temat planów przeprowadzenia prywatyzacji w ramach planu likwidacji, a następnie zwrotu pomocy na ratowanie.

Zdaniem wnoszącego odwołanie formalistyczne podejście przyjęte przez Komisję, które podzielił Sąd, jest sprzeczne z zasadą dobrej administracji ustanowioną w art. 41 karty praw podstawowych i z zasadą skuteczności.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE w odniesieniu do zwolnień z niektórych podatków.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo i że wydany przezeń wyrok nie został uzasadniony w zakresie, w jakim w odniesieniu do „podatków pośrednich” uznaje zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję w odpowiedzi na skargę za zasadny.

Sąd naruszył ponadto prawo, oceniając możliwość zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE do środka zarzucanego wnoszącemu odwołanie, mającego za przedmiot zwolnienie z pewnych podatków, a ocena Sądu w tym względzie jest pozbawiona uzasadnienia.

To zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych jest bowiem całkowicie uzależnione od przyszłych i niepewnych zdarzeń, które aż do chwili obecnej uniemożliwiły uzyskanie jakiegokolwiek korzyści po stronie wnoszącego odwołanie i spowodowały, jak przyznano w decyzji, że taka korzyść może wystąpić w przyszłości jedynie hipotetycznie.

Następnie wnoszący odwołanie uważa, że poza brakiem korzyści brakuje również innych elementów składających się na pojęcie pomocy, a mianowicie wpływu środka na wymianę handlową w Unii i zakłócenia konkurencji.

W związku z tym wspomniane zwolnienie nie wchodzi w zakres pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a zatem nie stanowi pomocy państwa.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasad pewności prawa i dobrej administracji w odniesieniu do czasu trwania postępowania, a także naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady proporcjonalności.

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo i że wydany przezeń wyrok nie został uzasadniony w zakresie, w jakim stwierdza, iż postępowanie, które doprowadziło do przyjęcia decyzji (UE) 2020/1412, ogółem nie trwało nadmiernie długo i że w związku z tym zasady pewności prawa, dobrej administracji i proporcjonalności nie zostały naruszone. Jeśli chodzi o naruszenie zasady proporcjonalności, Sąd uważa za zasadny zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję w odpowiedzi na skargę i w ten sposób narusza prawo.

Wnoszący odwołanie uważa również, że decyzja (UE) 2020/1412, zgodnie z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań i w poszanowaniu art. 16 i 17 karty praw podstawowych, nie mogła nałożyć obowiązku odzyskania spornych środków pomocy od Tirrenia AS.

Zdaniem wnoszącego odwołanie, nie stwierdzając naruszenia przez Komisję wyżej wymienionych zasad ogólnych oraz karty praw podstawowych, Sąd naruszył prawo.

W ramach zarzutu czwartego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi brak włączenia do akt jednego dowodu.

Wnoszący odwołanie zarzuca, że nie mógł złożyć do akt sprawy zgodnie z art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem decyzji Komisji z dnia 30 września 2021 r. w sprawie środków SA.32014, SA.32015, SA.32016 (2011/C) (ex 2011/NN) wdrożonych przez Włochy i region Sardynia na rzecz Saremar [C(2021) 6990], które otrzymał od Komisji w następstwie wniosku o dostęp do akt.

Zdaniem wnoszącego odwołanie, biorąc pod uwagę znaczenie decyzji w sprawie Saremar, brak załączenia tego dodatkowego dowodu do akt sprawy spowodował wadliwość wyroku Sądu zarówno ze względu na fakt, że miało ono miejsce z naruszeniem regulaminu postępowania samego Sądu, oraz ciążyący na każdej instytucji Unii obowiązek uzasadnienia, jak i z powodu oczywistego naruszenia prawa wnoszącego odwołanie do obrony.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 maja 2022 r. w sprawie T-601/20,
Tirrenia di navigazione SpA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 lipca 2022 r. przez Tirrenia di
navigazione SpA**

(Sprawa C-515/22 P)

(2022/C 359/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tirrenia di navigazione SpA (przedstawiciele: adwokaci B. Nascimbene, F. Rossi Dal Pozzo, A. Moriconi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 18 maja 2022 r. w sprawie T-601/20.
2. Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2020/1411 z dnia 2 marca 2020 r. w zakresie dotyczącym art. 1 ust. 3 w związku z art. 2.
3. Posiłkowo w stosunku do pkt 2: przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innej izbie Sądu.
4. Obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie zaskarża wyrok Sądu z dnia 18 maja 2022 r. w sprawie T-601/20, Tirrenia di Navigazione SpA/Komisja, który oddalił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji (UE) 2020/1412 z dnia 2 marca 2020 r. w odniesieniu do art. 1 ust. 3 w związku z art. 2, w drodze której Komisja uznała za „niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc przyznaną przedsiębiorstwu Adriatica w okresie od stycznia 1992 r. do lipca 1994 r. w odniesieniu do połączenia Brindisi/Korfu/Igoumenitsa/Patras” i która „została bezprawnie wdrożona z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE”.